

De l'autora best-seller internacional i fenomen de TikTok

ALI HAZELWOOD

No és amor

ALI
HAZELWOOD

♥♥ No és ♥♥
♥♥ amor ♥♥

Traducció de Núria Parés Sellarès

Fanbooks

Títol original: *Not in Love*

© Ali Hazelwood, 2024

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2024

ISBN: 978-84-10028-17-3

Dipòsit legal: B. 9.796-2024

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A **Grup62** agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

BEN SENZILL

RUE

—Noies, deixeu-me fer-vos una pregunta de debò, gens retòrica: com us ho feu vosaltres dues per sobreviure al món real?

Em vaig quedar mirant l'expressió de menyspreu de la Nyota, que em causava el tipus concret d'humiliació que pateixes quan la teva millor amiga té una germana petita (a la qual se li havia prohibit una i mil vegades entrar a la cabanya de l'arbre del jardí; la qual s'havia menjat amb delit un moc sec a l'àpat de Nadal del 2009, i a la qual havien enxampat petonejant una mandarina a l'armari de la roba pocs mesos després) que es qüestiona si ets capaç de dur a terme una existència productiva.

D'altra banda, cal dir que la Tisha i jo ens portàvem tres anys ben bons amb la Nyota, i sempre havíem tingut un complex de superioritat amb ella totalment equivocat. Ara, érem conscients que la petita Nyota ja tenia vint-i-quatre anys, que era un prodigi a la Facultat de Dret, que era una advocada especialitzada en fallides ben introduïda en un bufet d'advocats i que cobrava en una sola hora més del que jo pagava per l'assegurança desorbitada anual del meu cotxe. Per acabar-ho d'adobar, la seguia a l'Instagram, i per això sabia que podia aixecar més que el seu propi pes estirada al gimnàs fent pesos, que estava espectacular amb monoquini i

que sovint cuinava *focaccia* amb ceba i romaní des de zero, és a dir, que també feia la massa.

En una mostra increïble de força que no em deixava dormir a les nits, la Nyota no m'havia començat a seguir mai.

—Ja ens coneixes —vaig dir, donant preferència a la sinceritat per sobre de l'orgull. La Tisha i jo estàvem amagades al meu despatx de Kline, no pas més gran que un armari, fent una videoconferència amb aquella noia que probablement no havia arribat a guardar mai els nostres números de telèfon a l'agenda. La dignitat era la més petita de les nostres preocupacions—. Aguantem com podem.

—Podeu respondre la pregunta? —va insistir la Nyota.

Si per a mi ja era humiliant, per a ella havia de ser molt pitjor. Al capdavall, la Nyota era la seva germana.

—Com pot ser? Em truqueu en plena jornada laboral per preguntar-me què és una assignació de crèdit? No ho podíeu buscar a Google i ja està?

—Ja ho hem fet —vaig dir, sense comentar que havíem afegit «per a ineptes» a la cerca. I ni així—. Creiem que n'hem captat l'essència.

—Perfecte, doncs ja ho teniu. Penjo, ens veiem el dia d'Acció de Gràcies...

—És que... —la vaig interrompre. Érem a finals de maig—, per les reaccions dels altres treballadors de Kline, és possible que no haguem captat totalment les implicacions d'aquesta assignació de crèdit. —El meu lllindar per a coses sorprenents era força alt, i havia estat capaç d'ignorar el representant de Recursos Humans que mirava sense cap mena de vergonya el web de monster.com al seu lloc de treball, els químics que van xocar contra mi de cara i van fugir amb un simple «ups!», i la mirada buida d'en Matt, el meu cap, sovint amb actitud de dictador, quan li vaig dir que encara trigaria com a mínim tres hores a rebre l'informe que esperava.

Però mentre buidava la meva ampolla d'aigua al test d'una planta que portava més temps a l'office de l'empresa que no pas jo en plantilla, un tècnic fet un mar de llàgrimes em va suggerir que «Valdria més que s'emportés la planta a casa, doctora Siebert. No és just que es mori pel que està a punt de passar a Kline».

No tenia ni idea de què estava a punt de passar. L'únic que sabia era que m'encantava la meva feina a Kline, el projecte més important de la meua vida es trobava en un punt crucial, i era massa poc sociable per saber fer una transició fàcil cap a un altre lloc de treball. Però la qüestió és que tot allò no pintava gaire bé.

—D'aquí a quinze minuts tenim reunió —vaig explicar—, i ens agradaria molt anar-hi coneixent una mica millor què...

—Ny, para de fer la punyeta i explica'ns-ho com si tinguéssim cinc anys —va ordenar la Tisha.

—Noies, que sou doctores —va replicar la Nyota, i no pas com un compliment.

—D'acord, escolta'm bé, Ny, perquè ara et quedaràs bocabadada i és possible que ho haguem de notificar a l'ONU i anar a judici a La Haia: el tema de les empreses de capital privat i assignacions de crèdits no va aparèixer mai a cap classe del nostre doctorat en Enginyeria Genètica. Un descuit sorprenent, ho sé, i segur que l'OTAN voldrà iniciar accions militars per...

—Au, calla, Tish. No em vinguis amb aquests sarcasmes, si vols alguna cosa de mi. Rue, com t'has assabentat de l'assignació de crèdit?

—La Florence ha enviat un correu electrònic a tota l'empresa —vaig respondre—. Aquest matí.

—La Florence és la directora general de Kline?

—Sí. —Com que em va semblar una afirmació simplista,

vaig afegir—: I fundadora. —Tot i així, no havia estat gaire exhaustiva, però hi havia un lloc i un moment per treure la *fangirl* que portava a dins, i no era pas ara ni aquí.

—Diu res de quin capital d'inversió ha comprat el crèdit?

Vaig fer una ullada ràpida al contingut del correu electrònic.

—El grup Harkness.

—Mmm. Em sona. —La Nyota va teclejar en silenci amb el perfil de Nova York brillant darrere seu. Tenia el despatx en un gratacel, a milers de quilòmetres i un univers sencer del nord d'Austin. De la mateixa manera que a la Tisha i a mi, li va faltar temps per fugir de Texas. A diferència de nosaltres, no hi havia tornat mai—. Exacte. Els que em pensava —va dir finalment, mentre mirava amb atenció la pantalla de l'ordinador.

—Els coneixes? —va preguntar la Tisha—. Són famosos o què?

—És una empresa de capital privat, no un grup de K-pop. Però sí que són força coneguts en els cercles tecnològics. —Es va mossegar el llavi. De cop i volta va fer una expressió a les antípodes de la tranquil·litat, i vaig notar que la Tisha es posava tensa al meu costat.

—No és la primera vegada que passa una cosa així —vaig dir, mentre em negava a cedir al pànic. Feia un any que m'havia graduat a la Universitat de Texas, a Austin, però treballava per a la Florence Kline des d'abans d'acabar el doctorat. Res d'això ens venia de nou—. Sempre hi ha canvis de gestió i problemes amb els inversors. I al final tot s'acaba posant a lloc.

—No ho tinguis tan clar aquesta vegada, Rue. —La Nyota va arrufar les celles—. Mireu, Harkness és una empresa de capital privat.

—Encara no sabem què vol dir, això —va etzibar la Tisha.

—Tal com ara us anava a explicar, els capitals privats són gent amb molts i molts calés i massa temps lliure. I en lloc de nedar a la piscina de monedes tal com feia l'Oncle Garrepa de l'ànec Donald o posar els diners en comptes d'estalvi com feu vosaltres dues...

—Trobo que ets molt agosarada de pensar que tinc estalvis —va murmurar la Tisha.

—... els fan servir per comprar altres empreses.

—I han comprat Kline? —vaig preguntar.

—Doncs no. Kline no ha sortit a borsa; no es poden comprar accions de Kline. Però quan es va fundar, necessitava diners per desenvolupar... raviolis? És això el que feu vosaltres, no?

—Nanotecnologia alimentària.

—Entesos. Farem veure que aquestes paraules volen dir alguna cosa. En qualsevol cas, quan la Florence va fundar Kline, va aconseguir un gran crèdit. I ara, fos qui fos que li va deixar els diners, ha decidit vendre el crèdit a Harkness.

—I això vol dir que ara Kline li deu els diners a Harkness?

—Efectivament. Ho veus, Rue, sabia que no eres una inútil total. La meva germana, en canvi, mai deixa de... —La veu de la Nyota es va apagar mentre arrufava les celles mirant l'ordinador.

—Què? —va preguntar la Tisha, alarmada. La Nyota no era de les que deixa un insult a mig fer—. Què passa?

—Res. Només estic llegint coses de Harkness. Veig que és una entitat respectada. Se centren en empreses emergents mitjanes del camp tecnològic. Diria que tenen un parell de científics a dins. Compren empreses amb bones perspectives, aporten capital i ajuda per fer-les créixer i se les venen per treure'n beneficis. Comprar un crèdit sembla una mica fora del seu *modus operandi*.

La Tisha va tancar els dits al voltant de la meva cuixa,

i vaig posar la mà a sobre la seva. El confort físic apareixia ben poques vegades al meu repertori, però amb la Tisha no em costava gens fer una excepció.

—O sigui que l'únic que ha de fer la Florence és pagar el crèdit a Harkness, i Harkness quedarà fora de l'equació? —vaig preguntar. Semblava ben senzill. No caldria ni passar per monster.com.

—Doncs... al món de dalt dels núvols on viviu potser sí. Espero que us diverti jugant amb els unicorns, Rue. Però és impossible que la Florence tingui els diners.

La Tisha em va prémer la cuixa més fort.

—Ny, què vol dir això a la pràctica? Vol dir que aconseguiran el control de l'empresa?

—Pot ser. Dependrà del que digui el contracte del crèdit. Vaig brandar el cap.

—La Florence no els ho permetria mai.

—És possible que la Florence no tingui cap altra opció. —La veu de la Nyota s'havia suavitzat de cop, i allò, d'entre totes les coses, és el que em va fer notar les primeres fiblades de por a la panxa—. Segons el que estipulin les condicions de l'acord, és possible que Harkness tingui dret a designar un CTO nou i interferir profundament en les operacions del dia a dia.

Com que preguntar-li què era un CTO no m'hauria servit de res per poder aconseguir que em seguís a Instagram, simplement vaig dir:

—Entesos. I quin és el resultat final?

—Pot ser que Harkness acabi no sent cap problema. Però també pot ser el motiu que us faci buscar una feina nova. Ara per ara és impossible de dir.

La Tisha va mussitar un «merda!». «Florence», vaig pensar, i em vaig notar la boca seca. «On és la Florence ara mateix? Com està la Florence ara mateix?».

—Gràcies, Nyota —vaig dir—. Ens has ajudat molt.

—Truqueu-me després de la reunió d'avui, segur que ens en podem fer una idea millor. —Un bon detall per part seva, aquest *ens*—. Però no faria cap mal que comencéssiu a actualitzar el currículum, per si de cas. Austin és un lloc meravellós per a les empreses tecnològiques emergents. Mireu per internet, pregunteu a amigues friquis, a veure si saben alguna cosa. Bé deveu tenir amigues, a part de vosaltres dues, oi?

—Tinc en Bruce.

—En Bruce és un gat, Tish.

—I què vols dir?

Van començar a discutir, i vaig desconnectar per intentar calcular les probabilitats que teníem la Tisha i jo de trobar dos llocs de feina a la mateixa empresa, que ens paguessin bé i ens donessin la llibertat científica que teníem ara mateix. La Florence fins i tot m'havia deixat...

Un pensament horrible se'm va clavar com un ganivet.

—Què passa amb els nostres projectes personals? Les patents dels treballadors?

—Què? —La Nyota va inclinar el cap—. Patents dels treballadors? Per a què?

—En el meu cas, un bionanocompost que...

—Ei, ei, no cal que em facis una conferència, ara.

—És una cosa que fa que els productes frescos aguantin més. Més temps.

—Ah. Entesos. —Va assentir, i de sobte la seva mirada es va tornar més càlida i em vaig preguntar què sabia ella. La Tisha no li devia haver parlat mai del que jo feia, però la Nyota era perspicaç i ho podria haver deduït tota sola. Al capdavall, durant anys havia passat totes les meves estones lliures a casa seva, només per no haver de tornar a la meva—. Aquest projecte és teu? La patent és teva? I tens un acord que et garanteix la propietat d'aquesta tecnologia?

—Sí. Però si Kline canvia de mans...

—Mentre tinguis aquest acord per escrit, cap problema.

Recordo el correu electrònic de la Florence. Moltes paraules, lletra petita, firmes electròniques. Vaig notar l'alleujament per tot el cos. «Gràcies, Florence!».

—Noies, no us hi atabaleu gaire, d'acord? Va, aneu a la reunió, que segurament ja feu tard. Esbrineu tot el que pugueu i després m'ho expliqueu. I per l'amor de sa senyoria la jutgessa Brown Jackson, actualitzeu-vos el coi de currículum. No has fet de perruquera de mascotes des que estudiaves el grau, Tish.

—Surt del meu LinkedIn —va murmurar la Tisha, i quan li va ensenyar el dit del mig la pantalla ja era negra. Llavors es va reclinar a la cadira i va deixar anar un altre «merda!» en veu baixa.

Vaig assentir amb la mirada perduda.

—Ja ho pots ben dir.

—Cap de les dues tenim la fortalesa emocional necessària per fer front a la inseguretat laboral.

—No pas.

—Però vaja, segur que tot anirà bé. Som al sector tecnològic. Només és que...

Vaig tornar a assentir. Estàvem bé a Kline. Juntes. Amb la Florence.

«Florence».

—Ahir a la nit la Florence em va escriure un missatge —vaig dir a la Tisha—. Em demanava si volia anar a casa seva. Es va girar.

—I et va dir per què?

Vaig negar amb el cap, em sentia mig avergonyida, mig culpable. «Així és com es fa costat a les amigues, Rue».

—Li vaig dir que tenia plans.

—I què havies de...? Ostres, esclar! La teva rebofcada tri-

mestral. La Rue en la seva versió nocturna. Hòstia, com és que encara no hem parlat del tio?

—De quin tio?

—Què vols dir? M'envies una foto del carnet de conduir d'un tio i després em preguntes que quin tio? No intentis despistar...

—Ho havia de provar. —Em vaig aixecar, intentant no recordar aquells ulls blaus tan clars. Aquell perfil d'urna grega que m'havia vist obligada a admirar. Els rínxols castanys i curts, just al límit de semblar despentinats. Havia mantingut la mirada endavant mentre m'acompanyava amb cotxe fins a casa, com si es negués del tot a mirar-me.

—N'has tingut notícies? Això suposant que fessis una cosa impensable... —va fer un crit ofegat i es va posar les mans al pit—, com ara donar-li el número de telèfon.

—No ho he comprovat. —Ara mateix tenia el telèfon al fons de tot de la motxilla, a sota d'una dessuadora de recanvi, l'ampolla d'aigua i una pila de llibres que havien de tornar a la biblioteca abans de dos dies. I allà es quedaria, com a mínim mentre em sorprengués a mi mateixa cada deu minuts preguntant-me si el noi m'havia escrit.

M'agradava obligar-me a mantenir una certa indiferència amb els tios.

—Hauria d'haver anat a casa la Florence —vaig dir, mentre notava els remordiments rosegant-me l'estómac.

—No. Podent triar entre fotre un clau o assabentar-te abans que ningú d'aquest merder que tenim, probablement triaria uns quants orgasmes per a tu. Soc una ànima així de generosa. —La Tisha va abaixar la veu mentre caminàvem de costat pels passadissos ultramoderns de color blau marí de Klein, plens de treballadors, tots dirigint-se cap a l'espai obert del primer pis. Tothom somreia a la Tisha, i a mi em saludaven amb un cop de cap, educat però molt més seriós.

Kline havia nascut com a empresa tecnològica emergent petita, en un tres i no res havia arribat als centenars de treballadors i jo ja havia deixat de fixar-me en les noves incorporacions. A més, la naturalesa solitària del meu projecte em convertia en una mena d'incògnita. La noia alta, seriosa, distant, la que sempre anava amb l'altra noia alta, divertida i encantadora, la que agradava a tothom. A Kline, els meus nivells de popularitat i els de la Tisha eren tan dispars com ho havien estat sempre des de primària. Per sort, havia après a no fer-ne cas.

—Per desgràcia —vaig murmurar—, ahir no hi va haver orgasmes.

—Què? No semblava pas que hagués de ser dolent al llit!

—Ni ho vaig arribar a saber.

Va arrufar el front.

—Que no vas quedar amb ell per a això?

—Originalment, sí.

—I?

—Va aparèixer en Vincent.

—Hòstia, coi de Vincent! Com és que...? Mira, no ho vull ni saber. La pròxima vegada sí, doncs?

«Com que dius que no repeteixes mai», havia dit ell, i el cos se m'havia encès amb el desig que li havia notat a la veu.

—No ho sé —vaig xiuxiuejar amb sinceritat, notant part d'aquell desig mentre la Tisha i jo ens assèiem al sofà del fons de la sala—. Crec que...

—Hòstia, aquí no hi ha mai ni un moment d'avorriment! —va dir una veu musical, i es va enfonsar el coixí que em quedava a l'esquerra. En Jay era el nostre tècnic de laboratori preferit. O, més concretament, era el preferit de la Tisha, de qui s'havia fet amiga ben ràpid. I com que jo sempre era amb ella, m'havia vist atrapada en aquella relació. I vet aquí la història íntegra de la meua vida social—. Juro per Déu

—va dir— que si ens foten tots al carrer i em cancel·len el visat i he de tornar a Portugal i la Sana em deixa...

—M'encanta el teu optimisme, nano. —A l'altre costat, la Tisha es va inclinar endavant amb un somriure—. Per cert, hem fet una mica de recerca sobre tot aquest embolic. Et podem explicar què és una assignació de crèdit.

En Jay va alçar una cella i es van bellugar els pírcings que la travessaven.

—No ho sabíeu abans?

La Tisha es va deixar caure enrere i es va encongir per amagar-se.

—Ei, tranquil·la. —Li vaig donar uns copets a la cama per calmar-la—. Com a mínim no hem enganyat mai ningú i sempre ens hem mostrat tal com som.

—Un parell d'ases?

—Això sembla.

Una cascada de rínxols vermells va aparèixer entre la multitud, i el nus de pànic que em notava al pit es va desfer a l'instant. La Florence. La brillant i enginyosa Florence. Ella era Kline. Havia lluitat amb dents i ungles per l'empresa, i no deixaria que ningú l'hi prengués. I encara menys uns...

—Qui són aquells quatre? —va xiuxiuejar la Tisha en el silenci sobtat que s'havia fet a la sala. La seva mirada havia passat de la Florence cap a les figures que hi havia dretes al costat d'ella.

—Algú de Harkness? —va aventurar en Jay.

Jo esperava gomina i cabells pentinats enrere, trajos i corbates, i aquell estil repulsiu típic dels tios del món de les finances. En canvi, la gent de Harkness semblava que treballessin a Kline, però en una altra línia temporal. Potser el fet de presentar-se poc mudats no era res més que una manobra per demostrar qui manava, però semblaven... normals. Propers. La dona de cabells llargs semblava còmoda amb

texans i se la veia contenta amb la sala plena, i també ho semblava l'home d'espatlles amples que tenia al costat, una mica massa a prop. La figura alta amb la barba ben retallada va observar la sala amb un punt d'arrogància, però qui era jo per jutjar-lo? M'havien dit unes quantes vegades que jo, precisament, no transmetia pas calidesa. I el quart home, el que havia arribat últim al grup, amb el pas lent i el somriure confiat, semblava...

Se'm va glaçar la sang a les venes.

—D'entrada ja no em cauen bé —va murmurar en Jay, i la Tisha va riure.

—A tu no et cau bé ningú.

—Que no.

—I tant que sí. Oi, Rue?

Vaig assentir amb el cap, totalment absent i amb els ulls clavats en el quart home de Harkness com un ocell atrapat en un vessament de petroli. Em rodava el cap i vaig notar que havia marxat tot l'aire a la sala, perquè a diferència dels altres, la seva cara em sonava.

A diferència dels altres, sabia exactament qui era.